

[Nathalie Lind.]

er ministeren, der ikke gerne vil have dette gennemført, og jeg opfordrer stærkt ministeren til at rejse dette spørgsmål. Også her er vi fra venstre villige til at bidrage, hvad vi kan, for at få en løsning. Ikke mindst i en sparetid må det være afgørende, at vi får teatret udnyttet bedst muligt.

Jeg skal slutte med at sige: vi tager klart afstand fra fremskridtspartiets negative holdning. Vi er enige i, at Det kgl. Teater skal bevares som den kulturinstitution og uundværlige kvalitetsmåler, det er for al scenekunst her i landet. Men vi kan ikke acceptere ministerens tanker om, at man nu i en nærmere fremtid og på det løse grundlag, der i øvrigt foreligger, skal anvende 120-130 mill. kr. til ombygning af teatret. Vi er villige til at være med til at se på, når vi får resultatet af undersøgelsen, om mindre bygningsmæssige ændringer vil kunne lette og dermed muliggøre en rationel drift på teatret med prøvesale etc. i en periode, indtil den samfundsøkonomiske situation er lysere, end den er i dag. Jeg kan tilsige vores positive og faste støtte til en genforhandling af de gældende regulativer og overenskomster og opbakning i øvrigt af forslag, som kunne lette arbejdsgangen på teatret.

Jeg vil til slut også godt have lov at komme med et citat. Det er fra Bournonvilles bog »Mit Theaterliv«, hans erindringer. Jeg har ikke læst dem alle, men jeg har læst teaterchef Henning Rohdes bog »Ei blot til lyst«, hvor en del af det, jeg her vil citere, er gengivet. Denne bog, der udkom i 1969, har på side 99 og side 100 citater fra Bournonvilles erindringer. Inden jeg citerer, må jeg lige have lov at nævne, at Bournonville en overgang opgav sit arbejde på teatret, fordi han følte, at man fra det offentlige side var mere interesseret i kolde beregninger end i kunsten. Men i 1864 vendte han tilbage til teatret, og i sine erindringer skriver han da:

»Rigsdagen i 1866-67 var næppe åbnet, før end nye projekter fremkom i bladene til vejledning for finansudvalget i teatersagen. Indskrænkninger og besparelser var dagens løsen, uden hensyn til teatrets beståen ved de forskellige kunsthænder og disses igen ved en hel klasse flittige individer. Det var blandt meget andet blevet en stående frase, at »det lille Danmark« ikke havde råd til at holde en ballet!«

Derefter går jeg videre i citatet på side 100 i denne bog:

»Mens nogle af vore statsøkonomer mente at afhjælpe landets finanser ved at afknappe eller rent ud stryge det sædvanlige tilskud, troede andre at gavne både staten og kunsten ved at overlade nationalteatret, som en anden fabriksdrift, til den private industri. De forskelligste meninger gjorde sig gældende, og medens nu og da et veltalende forsvar lod sig høre, fremstod der fanatiske ivrere, der havde udset teatret til sonoffer for vore politiske misgreb. Andre, mere praktiske og beregnende, anså kunst og poesi overhovedet for en luksus, der ikke anstod sig et agerdyrkende og kvægdrivende folk.

Misundelsen over hovedstadens herligheder og de intelligentes finere nydelser kom også med i spillet, og endelig gentoges atter og atter den gamle vise om »det lille, fattige land!«

Bournonvilles balletter glæder os den dag i dag. Jeg håber også, vi den dag i dag kan lære noget af Bournonvilles ord.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Jeg skal ikke komme med citater fra det forrige århundrede, men holde mig til det, som det drejer sig om i dagens Danmark.

Fremskridtspartiet har den opfattelse, at kulturen og kunsten trives bedst på frivillighedens basis. Den trives bedst, når der er et ægte folkeligt engagement. Derfor er vi modstandere af det formynderi og den bedreven, der altid bliver resultatet af statstilskud og statsdirigereri. Med andre ord: Det kgl. Teater skal ikke have en eneste krone fra de danske skatteydere.

Man siger til os: ja men så bliver resultatet jo bare, at dansk kultur kommer til at bestå af pølsevogne, diskoteker og cowboyfilm. Jeg synes, at sådanne udtalelser er udtryk for en ringeagtelse af den danske befolkning – en opfattelse, som vi i hvert fald på ingen måde deler. Vi er modstandere af statsligt fastsatte teaterråd, musikudvalg, filmstøtte, kunstnerstøtte osv., fordi alle disse ting er udtryk for, at nogle såkaldte eksperter ophøjer sig selv til bedrevidende mennesker, der skal sidde og afgøre, hvad der er godt for folket at se og høre. Det er udtryk for en formynderindstilling, som ikke er den oplyste og veluddannede danske befolkning værdig.

Vi mener altså, at kulturen og kunsten har det bedst, når den lever af entréindtægt, frivillige bidrag, bidrag fra private fonds m.v. Derved vil nemlig de ting, som har en virkelig fol-